БЕЗ ЛЮБОВ – НИЯ И КРЕМЕНА КАМЕНОВИ

Любовни сезони

За теб разказваше ми юни.
През август те сънувах до полуда.
След танца шеметен през юли, разбрах, че всичко е заблуда.
Листата щом направиха килим, Опитах се да те забравя.
Октомври ми шептеше, че не си ми мил.
Надеждите в съня си ще удава.
Декември страсти в мен разбуди – отново аз по теб скърбя.
Душата ми във твоята се губи.
Сърцето си ще скрия във снега.
Не искам да дочакам пролетта – пресъхват в мене болните мечти.
Знам, нямам място в твоята съдба,
Душата ми напразно ще крещи.

26. 11. 2018 г.
Гр. Варна
Кремена Каменова.

Златен пясък

Когато тъжно денят си отива и в червени нюанси небето гори,
в шепите си момиче морето побира.
Горещият пясък в златисто блести.
Аз съм пътник за някой друг свят, щом те видя във огън горя.
Нощем сърцето тупти в синкав мрак.
През прага на светлината рядко стоя.
***
Без да се сливаме в Рая дните минават.
Теб с цвят на юг и мирис на лято жадувам.
Боговете покой може би никога не ни дават.
Твоят образ в съня си все милувам, рисувам.

26. 12. 2017 г.
Гр. Варна
Кремена Каменова

Самота

И да витае душата ми в мрак, очи вдигни към небесата. За теб съм нежелана – като враг, в сърцето ми гостува самотата.
Не отвея спомените вятъра с листата.
Да превърна не умея любовта в изкуство. Не ще измие ударите на сърцето снегопада, едва ли ще заглъхне отлежалото ми чувство.

27. 12. 2017 г.
Гр. Варна Кремена Каменова

Илюзия

В коя страна незнайна със тебе бродя все безспир? Коя ли скрита тайна, отвежда ни във този мир? Защо назад ме пак обръщат, спомените тъй желани? Така ли все ще ме обгръщат, неизживени и мечтани?

28. 12. 2017 г.
Варна
Кремена Каменова

Хайку

Хайку на сезоните

1. Ухание на кокичета и разцъфнали цветчета на
праскова.
Нежна е пролетта.
2. Стъпки остават по пясъка.
Морето се слива със залеза.
С цвят на лято е юга.
3. Златисти листа разстилат

се по земята.
Есенна тъга.
4. Брокатен е снега и сякаш
кристален леда.
Зимна приказка.

18. 12. 2017 г.
Варна
Кремена Каменова

Хайку за любовта

1. Не е човекът Човек, когато само обича.

Но на Любов Бог, е който ни обрича.
2. Да обичам във хармония не мога, защото към страданието се стремя.

На кръстопът между Рая и ада стоя.

3. Истината на Христос не противоречи.
Истината е пътят към Него.
Прозрението друго от Христа ще ни отдалечи.
4. Не съм способна да се доближа до Истината. Не зная как да видя Светлината и как да разбера Душата.

20. 12. 2017 г.
Варна
Кремена Каменова

Хайку за душата
1. Душата се разхожда някъде отвъд света.
Съзнанието се раздвоява на кръстопът от тъга.
Сърцето е пропито с мирисът на сивота.

2. Гледам момичето странно и
в него се припознавам.
Образът ми е отразен в огледало.

3. Действителността е картина, покрита с воал, а сънищата в
истина се превръщат.
Къде витае душата – призрак, който ме обгръща.

18. 12. 2017 г.
Варна
Кремена Каменова

Хайку на сезоните (2)
1. Вишнев цвят е Цветът на любовта ни.
Млади череши.

2. Пеперудата

Във въздуха играе.
Златното жито.
3. Килим от листа.

Щурец свири отново.
Изгря луната.

4. Падна снежинка.
Прегръщаха се
голите клони.
20. 12. 2017 г.
Варна
Кремена Каменова

20. 12. 2017 г.
Варна

Хайку
Сън наяве е.
Градът е в мъгла.
Нежна е нощта.
21. 12. 2017 г.
Варна
Кремена Каменова

Тих вятър вее.
Лебедът танцува днес.
Утре слънце ще изгрее.
21. 12. 2017 г.
Варна
Кремена Каменова

Чувам музика.
Арфа на ангелите.

Песен на деца.
21. 12. 2017 г.
Варна
Кремена Каменова

Клошарят лежи на пейката през
зимата.
Подминават го хората.
21. 12. 2017 г.
Варна
Кремена Каменова

Русокоса къдрица на момичето със
сини очи.
Детска ръчица.

21. 12. 2017 г.
Варна
Кремена Каменова

Любовни сезони

За теб разказваше ми юни. През август те сънувах до полуда. След танца шеметен през юли, разбрах, че всичко е заблуда.
Листата щом направиха килим, Опитах се да те забравя.
Октомври ми шептеше, че не си ми мил.
Надеждите в съня си ще удавя.
Декември страсти в мен разбуди – отново аз по теб скърбя.
Душата ми във твоята се губи.
Сърцето си ще скрия във снега.
Не искам да дочакам пролетта – пресъхват в мене болните мечти.
Знам, нямам място в твоята съдба,
Душата ми напразно ще крещи.
26. 11. 2018 г.
Гр. Варна
Кремена Каменова.

Омая
На Валери
Любовта е нежна и красива, Любовта – това си ти! Една прекрасна, нова зима, която стопляш със очи. И сякаш цял живот те чаках,
А твоята красота ще ме спаси. Защо за тебе все изплаквах, щом вече във душата си бил ти?
Със теб открих какво е Рая, Ти – част от моето сърце. Вълшебна, приказна омая, събра ни с двете си ръце.

Кремена
Каменова
Февруари,
2021. Варна

Сезони за любов
На Валери
Помниш ли морето, което се отразяваше в твоите очи? Пясъкът, по който стъпвах боса през

нощта? Луната, която прокарваше пътя към сърцата ни? Нощите, изпълнени с дъха на лятото? Неосъществените мечти и устните, до които не можех да достигна?
Красивото лято?
Всичко се сливаше в едно. Ден и нощ. Без да има значение. Хаос и омая – моите чувства. Срцето ми, което подскачаше лудо при всеки наш разговор. Отчаянието от невъзможността да те достигна. Помниш ли есенните вечер? Тайните откраднати мигове? Тайните целувки след дълга раздяла? Нощният хлад, който стопляше сърцата ни? Твоят допир, който ме караше да се разтапям?
И пак раздяла. И пак невъзможност. Самотата и плачът бяха моя избор, но не и мое желание. Секундите, в които си спомнях за теб караха сърцето ми да се свива. Не исках да гледам назад. Изличих всяка мисъл за теб? Но защо? Защо?
Помниш ли, прехвърчаха снежинки? Беше студено, но само преди да се срещнем – усети ли? Чуваше ли как бие сърцето ми? Зимна нощ. Заледен асфалт. Твоята красота.
И стаята, в която ухае на мента.
Носталгия по миналото. Пропилени месеци. Неочаквано щастие. Щастие, което преплита душите ни в едно. Щастие, което споделяме – ти и аз.

Кремена Каменова
29.01.2021
Варна

Илюзията...
Илюзията ми е скъпа.
Потъвам във бездънните ѝ нишки.
И колкото съм по-навътре, разбирам, че напразно чакам.
Илюзия – прахосница на чувства...

Ния Каменова

Мислех, си че мога да обичам
Мислех си, че мога да обичам.
Сърцето ми оказа се от лед.
Мислех, че себе си обичам, но всъщност се оказа – не.
Обичах другите, но може би наужким.
Обгръща ме като бръшлян по вените пулсиращата самота.
Да не обичаш е убийство: убиец съм на своята душа.

Ния Каменова

Не ще...
Не ще прегръдките ти да усетя.
Целувките ти в майския цъфтеж.
През нощите самотно ще се будя, и вместо май ще виждам скреж.
Как искам да си тук до мен...

Ния Каменова

Простирам длани...
Простирам длани към луната.
А тя предателски мълчи.
И взирайки се в светлината, видях любимите очи.
Луната ме излъга днес коварно.
Не е бил ликът познат.
А просто съм сънувала отново.

Ще срещна него – но в друг свят.

Ния Каменова

Ти набра розите…

Ти набра розите... Бе с поличка... Беше юни... Не мога да го забравя... Мирисът на градинските цветя... И болезнената радост от полъха на здрача...

Варна, 29.1.2022
Ния Каменова

Тиктака пак часовникът
Тиктака пак предателят часовник.
Очаквам нещо да се случи.
Ударил вече полунощ, заспива
Проклетникът, увиснал на стената.
Сега узнах – не ще се случи нищо.
Защото то е невъзможно.
И само аз не съм разбрала.

Ния Каменова

В мен имаше толкова много любов...
В мен имаше толкова много любов!
Какво получих във замяна?
Отровни глътки със омраза.

Ния Каменова
Варна, 2020

Загубих...

Загубих разсъдъка си.
Смело се покачвам по вълните на лудостта.
Така дишам по-леко.

Ния Каменова
Варна, 2020

Казват, че любовта е лудост...
Казват, че любовта е лудост.
Не, любовта не е достойна да носи подобно име.

Ния Каменова
Варна, 2020

Коя съм аз
Кога загубих себе си?
Кога обзе ме този мрак?
Кога, защо заключих своето сърце?
Съсипах всичко – със един замах!
Много въпроси.
А отговори няма.

Изгубена човечност, къс по къс.
Защо?
Ще задавам въпросите си, но в отговор ще получа единствено ехо...

Ния Каменова
Варна, 2020

Малки етюди
Клонки, обрамчени с цветчета.
Песента на птиците.
Март е дошъл.
***
Стряскащи се бързолети.
Ухание на вишни.
Юни ме прегръща.
***
Дъх на сено.
Солени рапани.
Август е към края си.

Ния Каменова

Така мечтаех да обичам

Толкова мечтаех да обичам.
Поне веднъж. Да ме обгръщат силните ръце, топлейки ме във студени нощи.
Да бях целувана.
Да бях обичана!
Момчешки устни де да бях опитвала...
Вместо това – затворих се в кутийка, животът да избегна се опитах.
Оказа се, че той ме е подминал.
Защото аз го подцених.

Ния Каменова
Варна, 2020

Необратимо
Стореното зло е необратимо.
И времето назад дали ще върна?
Часовникът защо ме мрази?
Мисля, всичко е изгубено.
И необратимо.

Ния Каменова
Варна, 2020

Озари ме със светлини
Светлините горят: подай ми сарито, за да вляза в храма на Кришна.
Ще поднеса даровете си в нозете му.
Докато устните ми шепната древната мантра. Моля те: оцвети ме в багрите на Холи и ме понеси по пътя на Буда. Танцувайки, ще обиколя всички храмове, от Мадурай до Раджастан, за да допра чело в пода на Тадж Махал.
Индия, дай ми цветовете си!
Индия, озари ме със светлините си!

Индия, посипи ме с подправките си. Ще се сгуша в нежните листенца на лотоса, и позволи ми, Лакщми, да докосна тялото на непознатия странник, когато запалят лампите за празника, да усетя погледа на черните му очи, да ме отведе в магията на Тантра, докато ми чете „ Кама Сутра“, и ми шепне „ Гитанжали“.
Докато ми пее „ Бхагавад – Гита“, и ми разказва за Арджуна.
Пиейки заедно божествения нектар на Нала и
Дамаянти,
ще се идигнем в света на Боговете. Позволи ми, Богиньо, да докосна грешното му, матово тяло.
За да му отправя молбите си:
Любов, оцвети краката ми в кана.
Опри рамо до моето.
Нощта е наша.
Да се впуснем във вихъра на танца, сливайки се с милиони багрила. Когато отвориш клепки,
Любов, ще попия капките роса по тях
със устни,
паднали от сандаловото дърво.
Ще се облека в сарито си, и хванати за
ръце,
ще се озовем в храма на Богинята. Да възтържествува Любовта, защото е дошъл Дивали.

15. 03 .2020 г.
Ния Каменова
Варна

Така мечтаех да обичам
Толкова мечтаех да обичам.
Поне веднъж.
Да ме обгръщат силните ръце, топлейки ме във студени нощи.
Да бях целувана.
Да бях обичана!
Момчешки устни де да бях опитвала... Вместо това – затворих се в кутийка, животът да избегна се опитах.
Оказа се, че той ме е подминал.
Защото аз го подцених.

Ния Каменова
Варна

Толкова пропилени дни...
Толкова пропилени дни... Толкова пропилени възможности...
Скововащият страх е подмолно убежище.
Страхът да обичаш себе си.

Ния Каменова
Варна, 2020